

РЕШЕНИЕ

№ 35491

гр. София, 28.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.09.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7464** по описа за **2025** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на “КЪНВИНИЪНС” АД, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], [улица], представлявано от изпълнителния директор И. А. А., чрез процесуалния си представител адв. И., срещу Решение № 2110 от 10.06.2025 г., постановено по НАХД № 2949/2025 г. по описа за 2025 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 110-ти състав, в частта, с която е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 14-2400110/04.09.2024 г., издадено от инж. Л. Д. В. - директор на Дирекция “Инспекция по труда” (ДИТ) - [населено място], с което на касатора, в качеството му на работодател, на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ) е наложено административно наказание - имуществена санкция в размер на 2500 лева, за извършено нарушение на чл. 62, ал. 1, във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и необосновано. Релевираните основания са за нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Твърди се, че първоинстанционния съд, постановявайки обжалваното съдебно решение, не е съобразил

приложените по делото доказателства и е постановил решение, което противоречи на материалния закон. Излага твърдения за допуснати съществени процесуални нарушения. Искане за отмяна на обжалваното решение и постановяването на друго по съществото на спора, с което да бъде отменено изцяло наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Т., която поддържа жалбата и представя доказателства. Излага подробни съображения за основателност на жалбата в Писмени бележки, представени в съдебното заседание. Претендира разноски.

Ответникът - Директор на Дирекция "Инспекция по труда" (ДИТ) - П., редовно призован, представлява се от юрк. М., който оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсулско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура - Милен Ютеров, дава заключение, че касационната жалба е основателна.

Административен съд София - град, VII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е ДОПУСТИМА. Разгледана по същество същата е ОСНОВАТЕЛНА.

Пред настоящата инстанция са ангажирани нови доказателства - договор за изработка между "ЕЙ ТИ ЕЙЧ АР" ЕООД и К. В. от 21.06.2024 г.

С обжалваното решение СРС е изменил НП № 14-2400110/04.09.2024 г., издадено от инж. Л. Д. В. - директор на Дирекция "Инспекция по труда" (ДИТ) - [населено място], с което на касатора, в качеството му на работодател, на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ) е наложено административно наказание - имуществена санкция в размер на 2500 лева за нарушение на чл. 62, ал. 1, във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ, като е намален размера на същото на 1500 лв.

Решението на Районния съд е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Безспорно е, че на 21.06.2024 г. длъжностни лица от Дирекция „Инспекция по труда“ – П., сред които и главният инспектор Т. Б. Т., извършили проверка по спазване на трудовото законодателство от страна на „Кънвиниънс“ АД. Проверката била осъществена на място в обекта, стопанисван от дружеството-жалбоподател – център за изпълнение на поръчки „Еbag“, находящ се в [населено място], район „Л.“,[жк], [улица].

При посещението, извършено около 11:55 ч., контролните органи заварили в обекта лицето К. В., гражданка на Република С. М., заета с дейности по опаковане на стоки. На основание чл. 402, ал. 1, т. 3 от КТ проверяващите органи са поканили В. да изложи обстоятелствата по правоотношението с касатора. Видно от представената по делото декларация, собственоръчно

попълнена и подписана от лицето, служителката първоначално собственоръчно удостовериля, че има сключен трудов договор с „Кънвиниънс“ АД, заема длъжността „пакетировач“ от месец май, работи на пълен осемчасов работен ден с еднoчасова почивка, почивни дни в неделя и понеделник и получава месечно възнаграждение в размер на 900 лв.

В хода на проверката в обекта пристигнал В. Д. – логистичен директор на дружеството, отговарящ за организацията на логистичните процеси и контрола върху човешкия ресурс. Той уведомил инспекторите, че лицето В. е наето и предоставено от друго дружество в изпълнение на задълженията му по сключен с касатора договор за предоставяне на услуги и указал на работничката да коригира попълнената декларация. В резултат на това В. заличила част от първоначално отразените данни и вписала, че работи за „ЕЙ ТИ ЕЙЧ АР“ ЕООД, премахнала посоченото трудово възнаграждение и вписала, че работи „когато пожелае“.

На контролните органи бил представен договор за предоставяне на услуги, сключен на 03.06.2024 г. между „Кънвиниънс“ АД, в качеството на възложител, и „ЕЙ ТИ ЕЙЧ АР“ ЕООД като изпълнител. Съгласно клаузите на договора, предмет на възлагане били аутсорсинг услуги, изразяващи се в извършване на складови операции – събиране и комплектоване на продукти, свързани с поръчки, пренасянето им на определени от възложителя места в склада и други съпътстващи дейности, срещу договорено възнаграждение.

След извършена справка в Регистъра на трудовите договори на ИА „Главна инспекция по труда“ било установено, че за лицето К. В. липсва регистриран трудов договор с „Кънвиниънс“ АД, като такъв не бил представен и до приключване на проверката. Констатирано било също, че „ЕЙ ТИ ЕЙЧ АР“ ЕООД притежава удостоверение за регистрация № 3341/09.06.2022 г. за извършване на посреднически услуги за търсещи работа лица по заявки на работодатели. В подкрепа на тази констатация на проверяващите органи е и представеният от дружеството-жалбоподател списък на заявените от него лица за месец юни 2024 г., в който фигурирало и името на В..

Направените констатации били обективирани в Протокол за извършена проверка № ПР2424054/10.07.2024 г.

Въз основа на така установените факти, на 10.07.2024 г. главният инспектор Т. Б. Т. е съставила на „Кънвиниънс“ АД акт за установяване на административно нарушение № 14-2400110, в присъствието на свидетеля М. М. Д.. В акта е прието, че дружеството, в качеството му на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на Кодекса на труда, не е сключило писмен трудов договор с лицето К. В., с което не е уредило отношенията по предоставяне на работна сила като трудови правоотношения, в нарушение на чл. 62, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ.

Актът бил надлежно връчен на упълномощен представител на дружеството в деня на съставянето му – 10.07.2024 г., като възражения не били направени.

Въз основа на издадения АУАН, директорът на Дирекция „Инспекция по труда“ – П., издал наказателно постановление № 14-2400110/04.09.2024 г., с което възпроизвел описаната фактическа обстановка и на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда наложил на „Кънвиниънс“ АД, в качеството му на работодател, имуществена санкция в размер на 2500 лв. за нарушение на чл. 62, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ.

Фактическите положения по делото са установени въз основа събраните по надлежния процесуален ред доказателства и се споделят от настоящата инстанция.

За да измени наказателното постановление, районният съд е приел, че не са допуснати процесуални нарушения и е спазена процедурата по издаването на наказателното постановление, както и че представените доказателства по делото, а именно административната преписка, установяват по безспорен начин фактите от обективната страна на нарушението, за което на лицето, е наложено наказание. По отношение на вида и размера на наказанието СРС е счел, че същото се явява явно несправедливо. Изложил е съображения, че наложеното наказание е твърде завишено и при липса на изложени мотиви, които да обусловят такъв размер. По тези съображения е редуцирал размера на наложената имуществена санкция към предвидения в закона минимум.

Касационната инстанция намира въззивното решение за неправилно, поради което и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде отменено.

Настоящият съдебен състав счита, че са допуснати съществени процесуални нарушения в административно-наказателното производство, като не е назначен преводач на чужденката, който да я запознае на разбираем за същата език със съдържанието на декларацията, въз основа на която е съставен АУАН. Съгласно нормата на чл. 21, ал. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), приложима към административно-наказателното производство по силата на препращащата норма на чл. 84 от ЗАНН, „Лицата, които не владеят български език, могат да се ползват от родния си или от друг език. В тези случаи се назначава преводач.“ От събраните по делото доказателства е установено безспорно, че К. В. е чужд гражданин, като същата не е декларирила изрично, че владее български език. Няма данни да е назначаван преводач в хода на административно-наказателното производство или пък македонската гражданка да се е отказала изрично с писмена декларация от ползването на преводач. В съдебно заседание свидетелката Т. е заявила, че е разговаряла с чужденката на български и научила, че същата е студентка в България. Тези данни не са достатъчни за съда, за да направи извод, че лицето е разбрало текста на връчената ѝ за попълване декларация по образец. Видно е, че чужденката е правила поправки в текста и по тази причина е налице съмнение относно достоверността на изложените от нея факти и настоящият състав намира, че не следва районният съд да основава решението си на това доказателство.

При тези факти, касационният съд намира, че в хода на административно-наказателното производство е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила - не е бил назначен преводач на лице, невладеещо български език. В хода на проверката, както и в хода на съдебното производство не е установено и изяснено, доколко лицето владее български език, съответно писмено и говоримо. Нарушението е съществено и е изначално. То не може да бъде санирано впоследствие. Допуснатото съществено процесуално нарушение е абсолютно и самостоятелно основание за отмяна на издаденото НП.

Касационната инстанция намира също, че вмененото нарушение не е доказано по несъмнен начин. В случая както наказващият орган, така и въззивният съд са обосновавали извод за извършено нарушение на чл. 62, ал. 1, във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ, като са се позовавали на попълнената от К. В. декларация по образец и направена служебна справка в ИС на ИА „ГИТ“ в „Регистър на трудовите договори“. Доколкото обаче декларацията, на която се основава издаденото НП е попълнена от лице, което е чуждестранен гражданин без участието на преводач,

който да разясни същността ѝ, районният съд, както и наказващият орган е следвало да не я кредитират с доверие, а вместо това те безкритично са приели, че същата е годно доказателство да установи наличието на определеното с акта нарушение. Следователно наказващият орган, който носи тежестта да докаже административното обвинение, се е позовал на негодни доказателства, които са опорочили доказателствената му дейност.

Така, с оглед изложеното по-горе, настоящият касационен състав намира, че решението на СРС следва да бъде отменено. Касационната жалба е основателна и следва да бъде уважена.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.1 ЗАНН във вр. с чл.143, ал.3 АПК следва да бъде уважено искането на касатора за присъждане на разноси. Установява се такива да са направени в общ размер на 600 лв. – възнаграждение за адвокат, платено съгласно представеното по делото платежно нареждане от 04.09.2025. Възражението на ответника по касация за прекомерност на възнаграждението е неоснователно. Тъй като страните разполагат със свобода на договаряне, те не дължат да уговорят минимален размер на възнаграждението за адвокат. Ето защо, евентуалната му прекомерност би могла да бъде преценявана при поне двукратно превишаване на стойностите, предвидени в чл.18, ал.2 във вр. с чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, приложима в случая. Платеното възнаграждение е близо до посочения ориентир.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, VII касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 2110 от 10.06.2025 г., постановено по НАХД № 2949/2025 г. по описа за 2025 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 110-ти състав като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление НП № 14-2400110 от 04.09.2024 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - П..

ОСЪЖДА ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ „ГЛАВНА ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ – С. да заплати в полза на “КЪНВИНИЪНС” АД, с ЕИК[ЕИК], сумата от 600 /шестстотин/ лева, представляваща съдебни разноси.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: 1.

2.